

Mrazivé Běchovice

Jsou jistě i teplejší dny než je ten dnešní listopadový, ale odvolávat výlet pro nějaké tři až pět stupňů pod nulou když jsme již z postele venku by asi byla škoda, navíc, modré nebe, sluníčko, co si pro turistický výšlap přát víc.

S menšími dopravními problémy jsme na místě. Vypadá to že v Běchovicích to těch 2700 místních obyvatel dnes ráno ještě nestačilo zadýchat. Zima je tu ještě větší než v Praze. Je to tedy na nás abychom běchovické klima rozdýchali sami. Na dlouhé komentáře to dnes v tom mrazu také není, tak alespoň minimum z běchovické historie. Kroniky odkazují na první zprávy z těchto míst na začátek 14. století, potom stavba tvrze, ta zaniká pravděpodobně při husitských bouřích a na jejím místě stojí zájezdní hostinec, ten se stal v 17. století základem pro **Starou poštu**. Zajímavé, někdy stačí dva řádky na čtyři století.

Hostinec Na Staré poště

Od výstupu z autobusu do dvora Staré pošty jsme to měli jen pár kroků. Jedno je jisté, původní tvrz a po ní zájezdní hostinec a pošta stáli strategicky na výhodném místě. Cesta po které jsme z Prahy přijeli je tu od pradávna a mířila přes Kolín na Moravu a Vídeň.

Stará pošta v Běchovicích byla původní stanice poštovních vozů, kde koně kteří tahali těžké poštovní vozy museli být postupně střídáni, ti unavení se ponechali na místě a zapřahali se čerství, aby mohli dál pokračovat v cestě. Vžil se název **přepřahací** poštovní stanice.

Rozhlédli jsme se a na první pohled je jasné že rekonstrukce celého poštovního dvorce skončila nedávno. Je tu všechno co by takový hospodářský dvůr měl mít. Stáje pro desítky koní, malé stodoly pro uskladnění krmení, ubytovny pro poddané kteří zde pracovali a hlavní budova zájezdní hostinec **Na Staré poště**, vše nově opraveno.

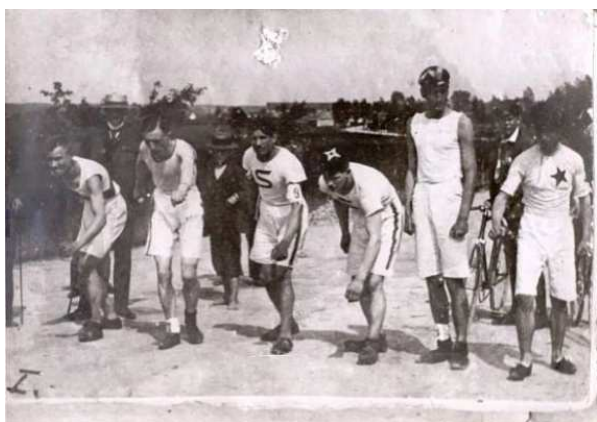
Konici ve formaci koňského čtyřspřeží, pěkný symbol té doby

Téměř celé století byly Běchovice důležitou zastávkou poštovních spřežení ale i kurýrů a formanů. Ránu z milosti tomuto romantickému podnikání zasadila **v roce 1845 železnice**. Jen si vzpomeňme za každou lokomotivu byl připojen poštovní vůz se zřízenci, na nádražních perónech vozy plné balíků, jsme přece pamětníci.

Pro samotné Běchovice ale i turisty a návštěvníky je Stará pošta vzácnou, velmi starou a státem chráněnou památkou. Je tu ale něco, co Běchovicím přináší slávu i dnes, nejen doma ale i ve světě.

Nejstarší silniční běžecký závod v Evropě Běchovice - Praha

Tak to vypadalo během prvního startu v **roce 1897**

a tak na startech **21. století**

Když jsme již vážili cestu do těch mrazivých Běchovic, vydali jsme se do místa startu závodu i my. Zjistili jsme ale, že rekord závodu pořádaného nepřetržitě 121 let, drží tmavý závodník **Laban Chege z Keni** a že těch 10km uběhl za pro nás těžko překonatelných **28 minut**, tak jsme to vzdali, to se opravdu nedá.. Vzali jsme za vděk **Sad Běžců** aby jsme si v klidu řekli pár zajímavostí kolem tak výjimečného závodu.

Pro kroniku tedy alespoň něco. Třeba to že závod na který poprvé vyběhli závodníci v roce 1897 nepřerušily ani dvě světové války, že původně byl určený pouze mužům, přesto se jej již od prvních ročníků účastnilo několik žen, takzvaně „na zapřenou“ teprve později byl otevřen i ženám, že zájem od nás i ze zahraničí o start byl již tak nezvladatelně velký že muselo být stanoveno maximum, **3300 závodníků**.

Běchovic se také účastnilo mnoho známých osobností. Tak třeba **Emil Zátopek** (překvapivě byl tehdy druhý), **zpěvák Josef Zíma**, **premiér Špidla**, nebo **profesor Pirk** a mnozí další.

Na koho ale zapomenout nelze je **Jaroslav Kočí**, člověk který se zapsal do historie Běchovic zlatým písmem. Posuďte sami. Poprvé startoval v roce **1925**, naposledy v roce **1994**, ve svých **86 letech**. Několik posledních startů již své nohy nedostal do běžecké obuvi, tak závodil v bačkorách, ty se staly doslova legendou. Akademický malíř Jaroslav Kočí v mládí začínal jako atlet – chodec, Běchovice běžel **pětapadesátkrát**, těžko napodobitelná historie.

Sad Běžců nelze přehlédnout i kdyby jste Běchovicemi jen projížděli, je jenom několik metrů od **patníku č.13** před běchovickou radnicí, místa startu. Sad zdobí plastika startujících běžců v nadživotní velikosti. Její autor je bývalý reprezentant ČSR ve sprintu **akademický sochař Jaroslav Hejduk**.

Blíží se jedenáctá, teplota stále dost hluboko pod nulou, je potřeba se rozpohybovat a vydat se na cestu. Naším cílem je tentokrát vůbec největší pražský rybník v Dolních Počernicích. Mezi ním a centrem Běchovic je ještě pěkný kus cesty a ledaco zajímavého. Třeba nově budovaná odpočinková zóna s pódium na běchovickém **Požárním rybníku**, nebo pro místní jistě užitečná druhá železniční zastávka **Praha Běchovice střed**, plně bezbariérová.

Hned za trať vstupujeme do mnoha hektarového parku v mírném svahu. Ten se v záhlaví chlubí že je nejen tělocvičnou a posilovnou v přírodě ale současně i diskgolfovým hřištěm s mezinárodními parametry ale i místem k odpočinku. Cesta středem parku míří k našemu cíli tak to tady prohlédneme a něco si i vyzkoušíme.

Vrchol této přírodní tělocvičny je současně hranicí se sousední městskou částí **Dolní Počernice** a také příležitostí rozloučit se s poslední zajímavostí Běchovic rozloženou tady na tom vrcholu. Je to známý areál **Výzkumných ústavů Běchovice** ukrytý za lesem. Ten se začal budovat brzy po druhé světové válce v roce 1949. Od roku 1954 se výzkum zaměřoval hlavně na protikoroziční úpravy kovů. Zrušen byl v roce 1998. Nově zde vznikl technologický park, ten využívají soukromé společnosti.

Do Dolních Počernic vstupujeme paradoxně na jejich vrcholu na **Vinici**. Dvě ulice vilek a rodinných domků, za sebou pole a les, před sebou výhled do daleka. Krásné bydlení kdyby....tu bývalou vinici neprotínala dálnice pražského okruhu. Výsledkem je ani v noci nekončící monotónní hluk na zbláznění.

Bylo by tu krásně, kdyby.....

Proto překonat po lávce dálnici a pryč odtud, divočinou ve svahu, měnící se novou výsadbou v přírodní park. Tahle pěšina nás dovedla na severní okraj počernického rybníka. Za zády autokemp, ten během léta využívají převážně Holanďané, díky tomu všechny hospody v okolí zámku jsou nechutně drahé. Nevšímáme si jich. Před sebou máme příjemnější pohled.

Přírodní památka Počernický rybník, pomalu začíná zamrzat

Počernický rybník je svojí rozlohou **20ha** je největším pražským rybníkem. Protéká jím říčka **Rokyta**. Zdejší vodní režim zajišťuje mnoho významných funkcí. Břehy mimo hlavní hráz jsou porostlé vegetací, ta zajišťuje ochranu a hnízdění mnoha druhů živočichů i ptactva, včetně těch, naší civilizací ohrožených. Počernický rybník je také důležitý jako ochrana před povodněmi a v neposlední řadě je i rybníkem chovným. Letošní výlov proběhl jen krátce před naším příchodem.

Vydali jsme se k zámeckému parku na hráz. Tu zpevňují svými kořeny torza lip doslova barokních tvarů a nově zrekonstruovaný pískovcový most rybníčního přepadu. Spolu s mlýnem, kostelem Na nebevzetí Panny Marie a zámek, patří k tomu hezčímu co lze v Dolních Počernicích obdivovat.

Trochu zima ale sluníčko, bezvětří a krásná příroda, taková je procházka kolem počernického rybníka. Tak těch dnes ušlých slabých pět kilometrů i když trochu mrazivých snad stálo zato.

V Běhovicích a Dolních Počernicích 29. listopadu 2018

Vycházku připravil a kroniku napsal **Mirek Bernát**

Přes mrazivé počasí vše s foťákem sledovala **Jarmila Kočová**